

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	SSO Alina Gąsior
Protokolant	Stażysta Daria Mazerant

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa **B. B.**

przeciwko **J. M. (1)**

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

1. uznaje za bezskuteczną wobec B. B. umowę o podział majątku wspólnego zawartą w dniu 20 października 2014 roku pomiędzy T. M. (1) a J. M. (1) przed notariuszem A. U., prowadzącą Kancelarię Notarialną w B. przy ulicy 19 stycznia 4 – Rep. A Nr 2538/2014, na podstawie której T. M. (1) darował żonie J. M. (1) swój udział wynoszący 1/2 w majątku wspólnym, obejmującym prawo własności nieruchomości, objętą KW (...), prawo własności (...), prawo własności przyczepy ciężarowej VIN, w zakresie wierzytelności, przysługującej powodowi od T. M. (1) w kwocie 469.415,80 (czterysta sześćdziesiąt dziewięć tysięcy czterysta piętnaście 80/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu w kwocie 13.085 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych, stwierdzonej tytułem egzekucyjnym w postaci nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w dniu 10 kwietnia 2015 roku, sygn. Akt IX GNc 343/15;

2. zasądza od pozwanej J. M. (1) na rzecz powoda B. B. kwotę 11.878 (jedenaście tysięcy osiemset siedemdziesiąt osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem kosztów zastępstwa adwokackiego.

Sygn. akt I C 1568/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 20 listopada 2015 r. powód B. B., reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł o uznanie za bezskuteczną wobec siebie umowy o podział majątku wspólnego z dnia 20 października 2014 r. pomiędzy dłużnikiem powoda T. M. (1) a jego żoną pozwaną J. M. (1) zawartą, przed notariuszem A. U., prowadzącą Kancelarię Notarialną w B., na podstawie której T. M. (1), darował pozwanej swój udział wynoszący 1/2 w majątku wspólnym, na który składa się: prawo własności nieruchomości objętą KW (...), prawo własności (...), VIN nr (...), rok produkcji 2009, prawo własności przyczepy lekkiej ciężarowej VIN nr (...). Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, iż powodowi przysługuje od dłużnika wierzytelność w kwocie 469.415,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu w kwocie 13.085 zł, stwierdzona tytułem egzekucyjnym

w postaci nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w dniu 10 kwietnia 2015 r., sygn. akt IX GNc 343/15. Poprzez przedmiotową umowę dłużnik wyzbył się swojego majątku. Pozwana otrzymała od dłużnika składniki mienia bez obowiązku spłaty na jego rzecz, na skutek czego dłużnik stał się niewypłacalny w wyższym stopniu niż był przed jej zawarciem. Ponadto powódka zgodziła się, aby dłużnik płacił do jej rąk alimenty w wysokości po 4.000 zł miesięcznie na rzecz każdego z małoletnich dzieci.

W odpowiedzi na pozew z dnia 10 lutego 2016 r. pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika, zakwestionowała roszczenie co do zasady i wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów postępowania sądowego. W uzasadnieniu wskazała, iż zniesienie wspólności małżeńskiej i podział majątku nastąpiło w dniu 20 października 2014 r., a więc sześć miesięcy przed zaciągnięciem przez dłużnika zobowiązań wobec powoda. Ponadto pozwana zakwestionowała, aby działała w porozumieniu z dłużnikiem, ponieważ w czasie zawierania umowy między pozwaną a dłużnikiem trwał zupełny rozkład pożycia małżeńskiego, a dłużnik miał inną rodzinę. Zakwestionowała również okoliczność, iż dłużnik miał zamiar pokrzywdzenie powoda, w szczególności alimenty miały na celu zabezpieczenie małoletnich dzieci.

Strony podtrzymały swoje stanowiska w kolejnych pismach i na terminach rozpraw.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. B. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą P. (...) B. B. z siedzibą w P..

(dowód: wydruk z (...) k.12-13)

T. M. (1) prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Grupa (...) T. M. (1) z siedzibą w K..

(dowód: pozew k.5 akt sprawy IX GNc 343/15)

W dniu 29 maja 2014 r. w ramach prowadzonych działalności B. B. i T. M. (1) zawarli umowę sprzedaży (...) pojazdów osobowych marki R. (...). Cena każdego z aut wynosiła 67.059,40 zł. B. B. zapłacił całą kwotę do dnia 5 stycznia 2015 r.

W ciągu 3 miesięcy T. M. (1) wydał B. B. łącznie trzy pojazdy. Na skutek niewykonania umowy, B. B. odstąpił od umowy i wezwał T. M. (2) do zapłaty kwoty 469.415,80 zł obejmującej 7 niedostarczonych pojazdów.

(dowód: dowód: pozew k.5 akt sprawy IX GNc 343/15, faktury VAT k.79, zeznania powoda T. M. (1) złożone na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2016 r., nagranie 00:04:28-00:05:54, protokół skrócony 109v, płyta k.111, w tym złożone na rozprawie w dniu 15 marca 2016 r. nagranie: 00:05:11-00:09:49, protokół skrócony 86v-87, płyta k.89)

W dniu 10 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie IX GNc 343/15 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł, że T. M. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Grupa (...) T. M. (1) winien zapłacić B. B. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą P. (...) B. B. kwotę 469.415,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty i wraz z kwotą 13.085 zł tytułem kosztów postępowania sądowego. Nakaz jest prawomocny.

(dowód: nakaz zapłaty k.38 akt sprawy IX GNc 343/15)

W dniu 29 kwietnia 2015 r. B. B. i T. M. (1) w zakresie prowadzonych przez siebie działalności zawarli pozasądową ugodę, w której T. M. (1) uznał roszczenie B. B. i zobowiązał się do zapłaty łącznej kwoty 546.500,80 zł do dnia 5 maja 2015 r. W przypadku braku zapłaty w tym terminie, dłużnik zobowiązał się zapłacić dodatkowo odsetki od kwoty 469.415,80 zł od dnia 2 stycznia 2015 r. oraz zadatek w podwójnej wysokości tj. w kwocie 128.000 zł.

(dowód: ugoda pozasądowa k.16-17)

W dniu 20 października 2014 r. T. M. (1) zawarł ze swoją żoną J. M. (1) umowę o podziału majątku wspólnego, na podstawie której swój udział w prawie własności zabudowanej nieruchomości gruntowej oznaczonej ewidencyjnie jako działka nr (...) położonej w K. o pow. 0,2027 ha objętej księgą wieczystą KW nr (...), samochodu marki T. (...), rok produkcji 2009 r. o numerze rejestracyjnym (...) oraz przyczepy lekkiej o numerze rejestracyjnym (...) przeniósł na J. M. (1). Nieruchomość objęta umową była zabudowana budynkiem mieszkalnym parterowym z poddaszem użytkowym, krytym blacho dachówką o pow. użytkowej 145,90 m² oraz murowanym parterowym budynkiem gospodarczym. T. M. (1) i J. M. (1) określili wartość zabudowanej nieruchomości gruntowej na kwotę 300.000 zł, wartość samochodu ciężarowego na kwotę 30.000 zł oraz wartość przyczepy lekkiej na kwotę 300 zł.

W umowie tej T. M. (1) zrzekł się jakichkolwiek roszczeń finansowych z tytułu podziału majątku.

(dowód: umowa o podział majątku wspólnego k.18-21, wydruk z KW (...)-32)

Prawomocnym wyrokiem z dnia 5 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. w sprawie I C 1459/14 rozwiązał przez rozwód związek małżeński T. M. (1) i J. M. (1) zawarty w dniu 29 sierpnia 1998 r. z winy T. M. (1). Sąd zasądził od T. M. (1) na rzecz dwojga małoletnich dzieci stron kwotę po 2.000 zł miesięcznie tytułem alimentów.

(dowód: wyrok k.22 akt sprawy I C 1459/14)

T. M. (1) przestał płacić alimenty w lipcu 2015 r., w związku z czym J. M. (1) wszczęła egzekucję z tytułu alimentów.

(dowód: zeznania pozwanej J. M. (1) złożone na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2016 r., nagranie 00:05:54-00:06:20, protokół skrócony k.110, płyta k.111, w tym złożone na rozprawie w dniu 15 marca 2016 r., nagranie 00:17:30-00:20:17, protokół skrócony k. 87, płyta k.89)

Wobec braku zapłaty B. B. wszczął przeciwko T. M. (1) postępowanie egzekucyjne w sprawie KM 682/15 przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym Poznań-Stare Miasto w P. Z. G.. Pismem z dnia 3 listopada 2015 r. Komornik poinformował wierzyciela o bezskuteczności egzekucji. W toku postępowania ustalono, że dłużnik nie posiada żadnych środków pieniężnych, ruchomości, wierzytelności czy innego mienia, z którego wierzyciel mógłby się zaspokoić.

(dowód: pismo komornika k.22, zawiadomienie o bezskutecznej egzekucji k.23)

Od kwietnia 2015 r. wobec T. M. (1) prowadzona jest egzekucja przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wieluniu H. P. w sprawie Km 840/15 z wniosku (...) K. G. (1), A. O. s.j. w G.. W toku egzekucji przyłączyli się do niej również K. M. i N. M. reprezentowane przez J. M. (1) oraz (...) Polska Sp. z o.o w Z..

W dniu 29 kwietnia 2015 r. dłużnik oświadczył, iż w skład jego majątku wchodzi działka o pow. 1,5 ha położona w A. zabudowana domem mieszkalnym w stanie surowym o pow. 140 m² wraz z budynkiem gospodarczym 40 m². Dłużnik nie wskazał żadnych ruchomości, zasobów pieniężnych ani papierów wartościowych.

Egzekucja toczyła się z rachunku bankowego zajętego do kwoty 1.393,19 zł oraz z powyższej zabudowanej nieruchomości o nr KW (...). Postępowanie egzekucyjne nie doprowadziło do ujawnienia innego majątku. W dniu 1 kwietnia 2016 r. Komornik poinformował wierzyciela, że dalsza egzekucja okazała się bezskuteczna, wobec czego postępowanie będzie umorzone.

(dowód: wydruk z KW k.33-50, oświadczenie o stanie majątkowym k.50-50v akt sprawy IX GNc 343/15, postanowienie o podziale sumy uzyskanej z egzekucji nieruchomości k.221 akt sprawy IX GNc 343/15, wysłuchanie wierzyciela przed umorzeniem postępowania k.230 akt sprawy IX GNc 343/15)

Wyrokiem z dnia 14 marca 2016 r. wydanym w sprawie III K 101/15 Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. uznał J. M. (2) za winnego tego, że w okresie od 23 maja 2014 roku do 5 stycznia 2015 roku w K., P. i innych miastach P. będąc właścicielem firmy Grupa (...) w K. ulica (...), działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd kupujących co do faktycznego zamiaru i możliwości wywiązania się z zobowiązań polegających na dostarczaniu celem dalszej odsprzedaży samochodów osobowych, zawierał umowy na zakup tych pojazdów oraz pobierał zaliczki lub zapłatę ceny nie mając zamiaru realizacji tych zobowiązań, czym doprowadził kupujących do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i czynu tego dopuścił się w stosunku do mienia znacznej wartości, a łączna wartość szkody wyniosła 2.613.308,75 zł i tak:

- w dniach 10 czerwca 2014 roku i 8 sierpnia 2014 roku w P. zawarł trzy umowy na sprzedaż łącznie 64 sztuk samochodów marki R. (...) i w tych dniach przyjął zaliczki na poczet zakupu samochodów nie mając zamiaru realizacji umów, czym doprowadził P. (...) z siedzibą w P., ulica (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 64.000zł.,

- w dniu 29 maja 2014 roku w P. zawarł umowę na sprzedaż 10 sztuk samochodów marki R. (...), w dniu 5 stycznia 2015 roku przyjął zapłatę ceny za te samochody, a następnie dostarczył jedynie trzy samochody, nie mając zamiaru realizacji pozostałej części umowy, czym doprowadził P. (...) z siedzibą w P., ulica (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 469.415,80 zł

- w dniu 22 września 2014 roku w K. zawarł umowę na sprzedaż 24 samochodów marki T. (...), w dniu 1 października 2014 przyjął zapłatę ceny w kwocie 2.222.300 zł, a następnie zamówił u dealera M.G. Centrum spółka z o.o. w (...) samochodów, nie mając zamiaru realizacji pozostałej części umowy, czym doprowadził (...) K. G. (2), (...) Spółka Jawna z siedzibą w G., ulica (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.003.784,95 zł,

- w dniach 16 czerwca 2014 roku i 2 lipca 2014 roku w K. zawarł umowy na sprzedaż łącznie 62 samochodów marki R. (...), w dniach 17 czerwca 2014 roku i 3 lipca 2014 roku przyjął zaliczki na poczet zakupu tych samochodów nie mając zamiaru realizacji umów, czym doprowadził (...) K. G. (2), (...) Spółka Jawna z siedzibą w G., ulica (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 62.000 zł,

- w dniu 25 listopada 2014 roku w K. przyjął zamówienie dotyczące sprzedaży 22 sztuk samochodów marki K. (...), w okresie od 2 grudnia 2014 roku do 15 grudnia 2014 roku przyjął zapłatę ceny za te samochody, a następnie zamówił u dealera (...) spółka z o.o. w Ł. jedynie 11 samochodów, które dostarczył kupującemu, nie mając zamiaru realizacji pozostałej części zamówienia, czym doprowadził (...) spółka z o.o. z siedzibą w Z., ulica (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.014.108 zł,

czym wyczerpał dyspozycję art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 294 § 1 kk, art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku

(dowód: wyrok SO w Piotrkowie Tryb. k.70-72)

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oddalił wnioski pozwanej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków T. S., I. S., M. S. i T. M. (1), uznając, iż okoliczności, na które mieliby zeznawać (skład majątku dorobkowego pozwanej i T. M. (1), okoliczności jego powstania, wysokość kwot przekazywanych przez T. M. (1) na rzecz dzieci w trakcie separacji), są zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Zgodnie z art. 527 § 1 kc gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku

do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć.

Umowa o podział majątku dorobkowego zawarta z pokrzywdzeniem wierzyciela może być przez niego zakwestionowana skargą pauliańską.

Skuteczność skargi pauliańskiej art. 527 § 1 kc uzależniona jest od zaistnienia przesłanek o charakterze podmiotowym: istniejącej u dłużnika świadomości pokrzywdzenia wierzyciela oraz nagannej postawy osoby trzeciej otrzymującej korzyść majątkową. Przesłanki te ulegają złagodzeniu w przypadku, gdy pomiędzy stronami zaskarżonej czynności istnieje związek oraz gdy jest to czynność nieodpłatna (art. 528 i 529 kc), a także zaostreniu w przypadku czynności dokonanej z pokrzywdzeniem przyszłych wierzycieli (art. 530 kc).

Podstawowa reguła z art. 527 § 1 kc wymaga, by dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, czyli zdawał sobie sprawę z tego, że jego czynność prawna może spowodować niemożliwość uzyskania zaspokojenia przez jego wierzycieli. Nie chodzi tu zatem o zamiar pokrzywdzenia, a tylko o świadomość możliwości jego wystąpienia. Świadomość ta nie musi odnosić się do żadnego konkretnego wierzyciela (wyr. SN z 29.5.2015 r., V CSK 454/14, L.).

W niniejszej sprawie w dniu 29 maja 2014 r. powód zawarł z dłużnikiem umowę sprzedaży (...) samochodów. Dłużnik nie miał zamiaru realizacji znacznej części tej umowy, czym doprowadził powoda do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 469.415,80 zł, o czym orzekł Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. w sprawie III K 101/15. Następnie dłużnik w dniu 20 października 2014 r. zawarł z pozwaną umowę o podziału majątku wspólnego, na podstawie której przeniósł na pozwaną m.in. swój udział w prawie własności zabudowanej nieruchomości gruntowej. W ocenie Sądu w chwili zawierania zaskarżonej czynności dłużnik wiedział o istnieniu wierzyciela (powoda) oraz znał logiczny skutek dokonywanej czynności dla swojego majątku (usunięcie określonych składników majątku). Na tej podstawie uznać należy, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, celem ubezszkodzenia ewentualnej egzekucji, tym bardziej, że od samego początku unikał wykonania obowiązku wynikającego z zawartej umowy.

Przesłanką skuteczności zaskarżenia czynności dłużnika jest to, by spowodowała ona pokrzywdzenie wierzyciela. Pokrzywdzenie wierzyciela polega na tym, że jego wierzytelność nie może być zrealizowana i zrealizowanie jej w przyszłości jest również wątpliwe. Pokrzywdzenie wierzyciela jest następstwem niewypłacalności dłużnika. Dla wykazania pokrzywdzenia wystarczające jest wykazanie niewypłacalności dłużnika.

Zgodnie z art. 527 § 2 kc czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli skutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności.

Przez niewypłacalność na tle art. 527 § 2 kc rozumie się aktualny brak możliwości wywiązania się przez dłużnika z zobowiązań finansowych (niekoniecznie ogłoszenie jego upadłości). Stan majątku dłużnika należy rozpatrywać przy uwzględnieniu zasad egzekucji świadczeń pieniężnych; niewypłacalność zachodzi wówczas, gdy egzekucja prowadzona według przepisów kpc nie mogłaby przynieść zaspokojenia wierzytelności, gdyż brak wystarczających do tego składników majątkowych.

Pomiędzy zaskarżoną czynnością dłużnika a powstaniem lub zwiększeniem jego niewypłacalności musi istnieć związek przyczynowy. Czynność zaskarżona musi być warunkiem koniecznym powstania lub zwiększenia niewypłacalności, choć nie musi być jedyną przyczyną. Związek przyczynowy pomiędzy czynnością dłużnika a jego niewypłacalnością nie musi być związkiem adekwatnym (por. art. 361 § 1 kc, wyr. SN z 22.10.2004 r., II CK 128/04, Biul. SN 2005, Nr 2, s. 16). Dla zbadania wystąpienia przesłanki pokrzywdzenia wierzyciela istotne jest jedynie ustalenie, czy w przypadku niedokonania konkretnej czynności wierzyciel faktycznie zostałby zaspokojony.

Niewypłacalność dłużnika musi istnieć w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 kpc), niekoniecznie natomiast w chwili dokonywania zaskarżonej czynności (wyr. SN z 5.3.2008 r., V CSK 471/07, L. i wyr. SN z 26.3.2015 r., V CSK 320/14, L.).

W niniejszej sprawie powodowi przysługuje wobec dłużnika wymagalna wierzytelność wynikająca z nakazu zapłaty z dnia 10 kwietnia 2015 r. Powód nie uzyskał do tej pory zaspokojenia swojej wierzytelności z prowadzonej z majątku dłużnika egzekucji. Dłużnik w chwili wniesienia powództwa jak również w chwili wyrokowania nie posiadał żadnego innego majątku, do którego powód mógłby skierować egzekucję i uzyskać zaspokojenie, co stanowi o jego niewypłacalności. Stopień tej niewypłacalności byłby mniejszy, gdyby umowa o podział majątku między dłużnikiem a pozwaną nie została zawarta, bowiem wskutek tej umowy spod egzekucji usunięte zostały istotne składniki majątku, do których wierzyciel mógłby skierować egzekucję. Niewypłacalność dłużnika wskutek dokonanej z pozwaną czynności prawnej doprowadziła zdaniem Sądu do powstania stanu pokrzywdzenia wierzyciela. Na skutek zaskarżonej czynności jego wierzytelność nie może być zrealizowana i zrealizowanie jej w przyszłości jest również wątpliwe.

Co do ostatek z przesłanek skargi pauliańskiej - wiedzy osoby trzeciej bądź możliwości dowiedzenia przez nią przy dochowaniu należytej staranności o świadomości działania dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli – powód w tym zakresie uzyskał ułatwienie wynikające z faktu, że pozwana była żoną dłużnika w chwili zawarcia umowy, a czynność prawna dokonana została pod tytułem darym - pozwana uzyskała objęte sporem prawa majątkowe bez obowiązku spłaty.

Stosownie do art. 527 § 3 kpc jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Natomiast zgodnie z art. 528 kpc jeżeli wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

W przedmiotowej sprawie doszło zatem do zbiegu domniemania z art. 527 § 3 kc, które daje uprawnienie do przyjęcia, że osoba trzecia - pozwana, jako osoba bliska dla dłużnika, wiedziała, że dłużnik działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli; z konstrukcją z art. 528 kc, który daje podstawę do odstąpienia od konieczności wystąpienia przesłanki w postaci świadomości osoby trzeciej, jeżeli doszło do uzyskania korzyści majątkowej bezpłatnie. W niniejszej sprawie znajduje zastosowanie domniemanie z art. 528 kc. Dlatego też, nawet gdyby pozwana była w stanie obalić domniemanie wynikające z art. 527 § 3 kc poprzez przeprowadzenie dowodu, że mimo bliskiej rodzinnej relacji z dłużnikiem, nie wiedziała o jego zaległościach i zamiarze pokrzywdzenia wierzycieli i nawet przy dołożeniu należytej staranności nie mogła się o tym dowiedzieć, to nie miałyby to żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Mając powyższe na uwadze, wobec zasadności roszczenia, Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach oparto na treści art. 98 kpc. W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w całości, w związku z powyższym pozwana winna zapłacić na jego rzecz poniesione przez niego koszty procesu w kwocie 11.878 zł. Na koszty te składa się kwota 8.258 zł opłaty od pozwu oraz kwota 3.600 tytułem kosztów zastępstwa procesowego.